

Tot ajuda a creure que fem camí a batzegades, alternant els períodes de calma relativa amb sobresalts que ens fan perdre l'alè. Potser ja cal que sigui així, potser el món és un cos viu (com va insinuar un narrador de ciència-ficció) i té uns bioritmes que li són propis, però als quals no ens acabem d'acostumar del tot. De tant en tant, la situació d'esverament pren un caràcter universal, sembla que s'ajuntin una colla de circumstàncies i que es manifestin totes alhora. De signe divers, en llocs apartats l'un de l'altre, però amb una rara coincidència en el temps.

Es diria que actualment travessem una de les fases de sorpresa esglaiada i no donem l'abast a assimilar-ho tot. La crisi dels sistemes comunistes, tan desitjada per alguns països d'Occident, resulta que quan es produeix pren l'aparença d'una mena de goig sense alegria. Als Estats Units d'Amèrica del Nord, veus autoritzades admeten que la distensió mundial va de veres i que aquest fet ocasionarà una retallada en les despeses d'armament, amb una disminució de 180.000 milions de dòlars en el pressupost del Pentàgon. Unes realitats difícils d'afrontar i les "veus autoritzades" traspuen una certa inquietud, perquè la fabricació d'armes és una de les indústries més pròsperes en el conjunt de l'economia occidental. I el Pentàgon fa un gran respecte, cal anar amb molt de compte

el davantal de pere calders

No ens en rentem les mans

per no contrariar-lo.

A Orient —per ara hem d'utilitzar unes determinades maneres de dir per provar d'entendre'ns— les vicissituds són d'un altre ordre. També es troben que de cop i volta els pesa un excés de tancs, d'avions i de gent uniformada, però la perplexitat grossa els ve de comprovar que uns nacionalismes que consideraven morts i enterrats ressegueixen amb tanta força que arrossegueu tota la resta de l'entramat ideològic. Una colla de fronteres que havien estat esborrades per decrets de caràcter imperialista tornen a marcar el seu perfil sota les botes que les trepitgen.

Hi ha, per tant, un trasbalsament general i nosaltres no en podem pas quedar al marge. Amb pinzellades peculiars, com és el cas d'aquest diputat al Parlament de Catalunya que es declara agnòstic en relació amb el nacionalisme. O, més exactament, en relació amb un nacionalisme, el nostre, perquè s'endevina que l'altre sí que li mereix respecte. Fent-hi una mica de broma, amb tocs d'agudesa celebrats amb riallades per la resta de representants del poble, però sempre insinuant que encara hi ha classes, que existeixen uns nacionalismes de

Primera Divisió i uns altres de Tercera Regional. Em permeto d'utilitzar uns símils futbolístics, emparant-me en el fet que també es van fer servir en el debat sobre política autonòmica.

Al costat de les qüestions de gran importància, en tenim algunes de més petites, locals, a manera de farciment per als nostres desassossecos còsmics. Com és el cas de l'aigua mal repartida... Quan ja havíem acceptat resignadament que la de l'aixeta no és bona per beure i consumíem aigua de marca, ens arriba la moda de l'aigua emmetzinada amb lleixiu. S'ha acabat la tranquil·litat per als abstemis, suposant que abans d'aquesta desgràcia estiguessin tranquils.

I ara que parlem d'aigua: acabo de veure per televisió les inundacions al nord i al sud de Catalunya. Una mala cosa, però per un instant he pensat allò que no hi ha mal que per bé no vingui, en esment als perills de la sequera. Anava errat, es veu que ha plogut fora de test. Ha sortit de mare alguns rius i alguns torrents, s'han inundat carreteres i la part baixa de les cases en unes quantes poblacions, però els pantans s'han quedat tal com estaven, que ja és mala sort. Hem estat víctimes d'unes pluges selectives o d'uns embassaments carregats de males intencions.

Pere Calders